

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 88

November 1936

8. aastakäik

Jeesus, ainuke tee taevasse.

Uks on avatud sinule!

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Palasta iela 3, dz. 5.

Ametlikke teateid.

Ülendused ja käsutused.

Leitn. S. Muusekant —
ülandatud kapteniks — käsutuse-
ga Tallinna I assistendiks.

Kapten V. Muul käsut. Rak-
verre.

Proovileitn. A. Hõbelaid —
Rakverre assistendiks.

Proovileitn. Hilda PANSO
määratud Tallinna III assisten-
diks.

A. W. LOCKYER
diviisi komandör.

Juhi märkmeid.

KINDRAL lahkus Londonist
10. novembril oma pikale ja ras-
kele rännakule Kauges Idas. Meie
palume kõiki lugejaid palvelada,
et Jumal õnnistaks tema tööd ja
tegevust järgnevatel kuudel. Meie
loodame anda iga kuu kokkuvõtte
tema käsutustest ja külastäku-
de tulemustest.

Kindrali äraolekut juhib STAA-
BÜLEM rahvusvahelist pääkor-
terit, ja meie usume, et Jumal an-
nab staabülemale jõudu ajaliste
kohustuste täitmiseks, mis lasu-
vad temal järgnevatel kuudel jook-
sul.

Võtan siin võimaluse tänada
ohvitseri, sõdurit, nekruteid ja
sõpru nende suure abi eest lõikus-
pühade puhul. Oleme vandanud
oma tänuandmisele, oma annetele
Jumalale, nüüd väljendame oma
tänu Tema hääde eest tegeliku
elu ja südame teenimisega. Sel-
leks avaneb võimalus talvises rin-
nakus.

Selles numbris leiate rännaku
kava novembrikuul. Meie usume,
et iga ohvitser ja sõdur teeb oma
parimat ettenähtud kava teosta-
miseks. Rännak ei pea püüdma
nõne üksikuga, vaid peab haara-
ma kõiki. Teie peate tegema oma
osa.

Meil olid möödunud kuul Tal-
linnas auvõid ohvitseride ja ava-
likud koosolekud, ja Jumal õn-
nistas meid rikkalikult. Need koos-
olekud moodustasid ühe osa rin-
naku lõpust, ja ohvitseridel ja sõ-
duritel oli võitluse väim.

Lepituse päev oli eriliselt õn-
nistatud, ja paljud pühendasid
oma elu suuremale ja täiuslikuma-
le teenistusele järgnevatel kuudel.

Minu külastäki ül seoses vii-
mase kolme kuu rännaku alguse-
ga ja Tallinna I. korpuse usua-
li avamisega. Hoovalmal halvast
ilmast võitis osa suur hulk rah-
vast, ja rännak algas aulise vai-
muga ohvitseride ja sõdurite kes-
kel.

(Lõpp 4. veerul.)

Oleme sõbrad!

Kirjutanud kindral Evangeline Booth. (Järg.)

3. Andesta neile, kes on eksinud sinu vastu.

Vali patule kohtumõistmine ja
mitte soovimine talle andestust
Jumalalt ja inimestest ei saa ku-
nagi tunnustatud hääks.

Andeksandmuse vaim inime-
ses ei või saada hääks tunnusta-
tud. Andeksandmuse inimeses te-
kitab vihkamist, ja kes laseb viha
elada eneses, laseb oma vaimulik-
ku elu olla hädaohus.

Vihkamine teeb kahju
iseloomule. See muudab lah-
ket meelt krooniliseks vigade otsi-
miseks. Ta algab sellega, et inime-
ses, kes haavanud meid, ei või

näha enam midagi
hääd — ja
varsti ei näe ka
enam teistes mi-
dagi õilsat ja kii-
duvärsust. Vih-
kamine on süda-
meopäike, mis
soojendab ja rõõ-
mustab, varja-
mine.

Vihavaen
sünnitab ja
kasvatab
kriitika vai-
mu. Muidugi on
kahekujulist
kriitikat: üles-
ehitavat ja ma-
hakkisuvat. Esi-
mesel juhusel on
loomulikult tar-
vis palju tead-
mist ja hätaht-
likkust, aga tei-
ne kuju, lammu-
tatud kriitika, on
harilikult kerge
ning sageli koha-
tav asi, enamasti
on ei midagi
muud kui taga-
rääkimine.

Üleschitav krii-
tik kritiseerib, et
luua midagi. Te-
ma tüdisejõuks on aus soov muu-
ta kritiseeritavat paremaks. Ma-
hakkisuv kriitikal ei ole kõrge-
mat sihti, kui ainult lammutada
juba kättesaadud hääd. See sum-
mutab püüdmist parema järele,
salgab tunnustamist, vähendab
hääid ettevõtetid, pidurdab noorsu-
gu ja takistab isiklikku arene-
mist. Ei ole vaja imestada, et Ju-
mala sõna ütleb: „Aga nemad on
ka ühtlasi laisad ja õpivad koda-
sid mööda ümber hulkuma; aga
nemad ei ole mitte üksipäinis lai-
sad, vaid ka lomad, ja ajavad tüh-
ja asju taga ja räägivad, mis ei
sünni.“

Mõnel inimesel on tühjendamatu
kurjuse tagavaraad. Nad ei nõustu
kunagi sinule, et kellegi
teisel on hääd omadused. Nad ku-
nagi ei näe ühes sinuga teistes
midagi hääd.

Mõni neist isegi andestab pa-
rema meelega mingit pattu, kui ta
võib sallida nende arenemist,
hääd kõneandi, edu ja vaimu-
andeid.

Olen tunnud inimesi, kes pida-
sid ennast kristlikeks ja kes ei
võinud andestada hääd, mida öeldi
isegi kalmistul, ja võis kuulda, et
väljudes kirikust või tulles kal-
mistult, nad püüdsid vähendada
hääd, mis öeldud lahkuu kohta.

Tunnistan, et ükski ei ole täielik.
Mispärast peame sulgema silmad
ja mitte vaatama ilusat õitsvat
puud, ainult sellepärast, et tema
okstel võib näha mõnd tõuku?

Mida tähelepane-
likumalt sa sil-
mitsed öisi ja
ühtlaid need, seda
kiiremini sa va-
banded tõukedest.
Vaata järele, et
sa kõrvaldaksid
halba ja annak-
sid pildile hää
valguse. Pea mee-
les, et pimedas ei
või näha ilusa-
samaid asju. Sa-
mutu me ei või
öieti otsustada
pilti, kui meie
silmad on tumes-
tatud vihavaenu-
ga.

Vihavaen
takistab
seltsilisi ja
sõpru usal-
dada meid.

See võib muu-
tada väga hävi-
tavaks. Inimesed
hoiuvad tegele-
misest isikuga,
kes on täis kibe-
dust teiste vastu.

Ei ole kerge
usaldada sarnast
inimest, sest ku-
nagi ei või teada,

millal sarnase inimese kuri silm,
valutegev huumor ja kuri keel
pöördub ka sinu vastu. Vihavaen
on kui surmav haigus, mis pesit-
seks südames püüab tungida esi-
le. Kui selle vastu võideldakse
ühes kohas, siis võib oodata, et ta
ilmut varsti teises kohas silma-
piirile. Sellepärast on hirmus
rumalus jääda kättesumise ja
viha tumete võimuses, hävitada
oma hääd kuulsust kõikide juures.

Vihavaen on kristlase
usu suurimaid vaenlasi.
Meie kahtesuspinkide juures
langevad sageli põlvili need, kes
on püüdnud säilitada eneses ni-
häästi usku kui kibedust. Armastus
ja vihavaen ei ela ühes. Ilma ala-
lise ühendusega Jumalaga ei või
olla vaimulikku elu, ja inimese,
kes kannab eneses viha oma ven-
na vastu, ei või paluda Jumalat.

Ükski inimene, astudes üle Juma-
la käskudest, ei või rõõmuga tulla
ühendusse. Temaga ja Jumal on
annud kõikumata käsu, et me an-
destaksime. Kui me ei tee seda,
haavame Jumalat, ja kas on suu-
remat pattu kui haavata Juma-
lat?

Igavesti kajav hüüde ristilt:
„Andesta neile, sest nad ei tea,
mis nemad teevad!“ näitab meile
selgesti, et meie armastatud Is-
sand ise tundis, et enne minekut
oma teavese isa juurde, Ta peab
andestama oma kurjategijale, ja
et peab andestama mitte ainult
sõnadega, vaid südamest.

Oma arvamata suurtes valudes
ristil Ta ei mõelnud enesele — ei
armastanud ennast. Ta mõles
oma vaenlastele — Ta armastas
oma vaenlasi.

4. Andestage, nagu loo- dame, et meie andesta- takse.

Kes võib öelda kohtlasest süda-
mest, et ta ei ole kunagi teinud
midagi, mille eest tal ei oleks va-
ja andestust? Lähkeimas iseloo-
mus, kõige otsekohesemas teos,
sõbralikumaks kõnes on asju, mille-
st võib valesti aru saada või mis
tabmatult võivad haavata.

Vahest meie kuuleme põhjusena,
miks inimesed ei taha andestada,
kuidas nad kiitlevad seletades, et
nemad tahavad õigust! See oleks
võimatu inimeste poolt, sest õigust
võib anda ainult see, kes omab
kõik teadmise. Lõppu ei või lahen-
dada öieti, kui ei ole teada ka al-
gus. Kui tahame mõista õiget ko-
hust, siis peame teadma asja põh-
jalikut. Patule võib mõista õiget
kohust ainult teades, milline oli
tõsine kiatusaste. Inimene mõis-
tetakse surma alle, siis, kui on
tehtud kindlaks, et inimene on
süüdlane ja seda väärt. Ei võigi
olla teisiti. Kohtunikud ja seadu-
stendjad teevad oma parimat, et
saada asjas kindlat tõendust. Aga
Jumal vaatas algusele ja mõistab
õiget kohust, võttes arvesse ka tu-
(Järg 4. lhk.)

JUHI MÄRKMEID.

Algus 1. veerul.

Külastasin ka kõiki teisi kes-
kusi, ja kõigjal oli hää osavõttik
tähelepanu; hinged päästeti pa-
tust. Teated igast korpusest leidu-
vad 7. lhk.

Algaval kuul avab Päästearmee
Eostis veel ühe tõekesuse RAK-
VERES, kus on juba peetud koos-
olekuid, ja kapten Muul on käsu-
tatud ametlikult avama tööd sel-
les linnas. Kaptenile on assisten-
diks leitnant Hõbelaid, kes hiljuti
saabus Soomest. Meie tervitame
leitnanti kodumaale tuleku puhul
ja usume, et tema ühes kapteniga
leivad teed inimeste südamesse
ja rajavad hää töö Jumalale rigis.
Üksikasjalised teated avamise ja
eeloelva tööd kohta toome hiljem.

Ka leitnant Panso asus jälle te-
gevasse teenistusse. Meie palume,
et temale osaks saaks vägi ja arm,
mis teda kannaks raskest pääste-
ohvitseri töös.

Kindral Evangeline Booth.

Andmise õnn.

KUULUS Thomas Carlyle sündis talumajas Põhja-Ingliismaal. Ta vanemad olid vaesed, aga nad jätsid talde rikka päranduse oma lüsa kristliku elu eeskujuga. Rahafükke, mida poisid ühel teisel teel oli kogunud, hoidis ta savikruusis, mis seisis käpi ülemisel riidul. Külmal tuisusel päeval, kui ta vanemad olid linna, koputas uksele keegi vähes, külmunud kerjus ja palus abi. Thomast puudutas kaastundmus. Ruttu ronis ta toolile, võttis kapist oma savikruusi ja tühjendas selle sisu kerjuse kätte.

Kui pois kasvas üles ja oli muutunud tähtsaks ja kuulskaks, kirjeldas ta kord oma tundeid ühändmetatud päeval järgmist sõnadega: „Ma ei teadnud kunagi enne seda juhtumist, milline võib olla taevane rõõm.“

Inimene ühe talendiga.

STUREL telgikoosolekul, mida juhatas laulik-evangelist Aleksander, pöördus Jumala poole keegi väga juunikartmatu mees. Pärast koosolekut tuli ta Aleksandri juurde ja ütles, et ta tahaks meeleldi olla kaastegev Issanda töös.

Aleksander vastas lahkesti: „Armas sõber, teie võite ju vaevalt lugeda, nii teie mõistate, et teie ei või tulla ühes meiega. Mida teie küll võiksite teha?“

„Jah,“ vastas mees, „ma võin valvata telki, puhastada saapaid ja muud sarnast.“

Ta võeti vastu, ja ta täitis oma ülesannet suurima südamega ja tuisusega. Aga mitte küll veel sellega — ta näitas, et ta võib olla ka hingedevõitja, kelle sarnaseid palju ei ole teida, ja ta võitis Issandale sarnaseid hingi, keda teised ei võinud võita. Vae aasta jookkul oli ta vahendiks, mille kavdu tuhanded hingid juhataiti Kristuse juurde, nagu juhatatakse. Tal oli ainult üks nael — põlv armastuse hingede päästmiseks — aga seda talenti ta tarvitas ustavalt.

Kuidas talitad sina talendiga, mis on usaldatud sinu hoolde?

MIS ON KRISTLUS?

See on mõtete-maailm, mis tänapäevani töötab inimeste vaimus; see on täieline ja põhjalik muutus kogu mõtte- ja vaatlamisviis; see on sisemise elu uuendav jõud; lühidalt — see on maailm tegudest ja jõust, mida kogeme iga päev. Kõikjal, kus viibime või kuhu läheme, kohtab meid kristluse uus maailm, ka saäl, kus me ei näe seda, kus me saame valesti aru või salgama seda uut maailma. Aga üle kõige on kristlus usund. Kristlik usund on allik, millest hoovab välja õnnistuste voog.

Sõnapidamine ja sellele usaldamine.

KUI keegi küsiks mult, mis on parim asi, mida teen Jumalast, siis vastan: „Tema on ustav.“ Teda võib täielikult usaldada. Mida Ta lubab, seda Ta ka täidab kahtlemata. Ta ei ole lasknud ühtki oma sõna tühiselt maha langeda. Sellepärast nimetatakse ka Tema sõna „ustavaks ja tõsiseks“. Kord korra järele näitavad hilisemad prohvetid ja Jumala-mehed, kuidas Ta on pidanud oma sõna ja oma lepingut nende vanematega. Kui on midagi, mis läheb punase niidina läbi piiblisõna, siis see on: Jumal on ustav!

Milline vastuolu, kui vaatleme inimeste maailma! Õeldakse ju nii sageli, et inimene peab pidama oma sõna. On aga vähe juhuseid, kus apostlikke sõnu „saage kui mehed!“ peab nii tugevasti alla kriipsutama kui siin. On vähe asju, mis näitavad meheliikust nii selgesti kui sõnapidamine ja ustavus. On inimesi, keda usaldada on raskem kui usaldada udu. See ei tähenda midagi, et nad kinnitavad tugevasti oma usaldusväärust. Harilikult võib sarnaseid inimesi usaldada ilsdke kõige vähem. Sõnapidaja ja usaldusväärne inimene on harjunud sellega, et teda ustakse, ja tal ei ole vaja tõendada seda suurte jõupingutustega.

Kui rätsep Toomas T. külas lubab, et ülikond on valmis lämpäevaks, siis teab kogu küla, et see on nagu kuningasõna. Aga siis katsub Toomas pidada ka ülal oma uka sõnapidamisega. Keegi mõelduajast jutustas mulle, et ta kuulnud teda lalvatult mulle, mille sisu oli järgmine: „Ma istun nii rõõms ja rahulik oma laual, teades, et ka rätsep võib pidada oma sõna.“

Aga Priidu naabrikuldas ei pea kunagi oma sõna ei inimestele ega Jumalale. Kui ta peaks kord pidama oma sõna, siis see oleks peaaegu sama imelik, kui ühel nädal oleks kaks esmaspäeva. Kõige

halvem on siiski, et ehk küll ta on kristlase meeleaga, siiski ta näib teadvat nii vähe sellest, milline on Kristuse meel. Tema näine on selles asjas nii väga tema sarnane, nagu kaks marja võivad sarnaneda ühetetsele.

Mulle on jutustatud, et on sõnakultuutajaid, kes muudu on sünnin andekad, aga mis käib sõna pidamisega ja usalduse kohta, siis nad on võrdlemisi halva varustusega. Aga alati ei või ju seada ennast selle järele, mida rahvas jutustab, ometi on harva suitsu ilma tuleta.

Ometi ei ole ühelegi nii ebasobiv lubada palju ja pidada midagi, kui neile, kes tahavad olla Issanda keeleks. Igaüks võib ju unustada end üks või teine kord elukeerises. Aga kui inimesele on saanud harjumuseks mitte pidada sõna, siis on see niihästi patt kui läbi.

Räägitakse, et vend N. ei ole mitte sugugi täpne ajaga, mida ta on määranud. Inimesed, kelle juures ta pidevalt elama, on pidanud minema asjata jaama rongi vastu või sadamasse laeva tulekul tema pärast. Lõunasöögiga nad on pidanud ootama tundide kaupa, ja ühel päeval nad ei kuulnud üldse midagi temast. Tal kuuludb siiski olevat omadus anda oma lubadusi paremale ja vasakule, ja siis reisiv lõpuks selle juurde, kellega ta rääkis kõige viimati. Nii nagu surnud kärbsed rikuvad rohusega rohtu, nii rikuvad sarnased asjad hääd, mida keegi võiks korda saata.

Tehad sa tõesti muuta edukaks ja pääseda siin maailmas kõrgemale, siis on esimesi tingimusi sõnapidamine ja usaldusväärus. Kontoriameetnik, kes on harjunud tulema oma tööle viimimutillise hilinemisega, ja teenija, kes unustab puhastada nuge ja kahvleid ning panna lusikaid lõunalaual, kütukuga välja oma elust seade, rihtu, enne kui ta juured on tungi-ruud liiga sügavale.

Proua Janson ei taha pidada Salmel kauem oma teenistuses kui kolimispäevani, sest ta ei või täiesti kunagi usaldada teda. Hiljuti unustas ta munad patta, kuni nad olid keendud kivikõvaks, ja niitud paari päeva eest laskis pudru keeda põhja, nii et kõrbenud hais täitis kogu maja.

Oleks hääl, kui proua Janson ise oleks eeskujulik näine, aga iga äripidaja ümbruses teab, et ta ei ole seda. Tal on alati olnud harjumuseks osta asju järelmaksule. „Sel ja sel päeval maksan ma teile üsna kindlasti,“ ütleb ta igal pool kõige usaldusväärsema näolimega, aga kui jõuab ettemääratud päev, siis proua Janson ei näita oma nängi. Tema tugev külg ei ole sõnapidamine.

Laske mind nüüd ütelda sõnapidamisest elu tähtsamaks küsimuseks. Ma ei julge süveneda sellesse väga palju, sest siis oleks tarvis eriline päättük. Aga ma tahaksin ütelda ainult: Ära luba eluaegset ustavust ühelegi isikule teatud tunde mõjul. Tuhanded on pidanud minema enneaegsesse hauda murtud abielutöotuse pärast. Mitmed on aheldatud siia ja sinna, ilma kindlusega ja rahutud, nii nagu Kain karistuseks oma patule.

Kui nüüd on juba nii tähtis pidada sõna ja olla usaldusväärne inimeste vastu, kui palju tähtsamat on siis meie ühenduses Jumalaga? Aga kurblik on, et meie ajal on nii palju, kes nooremehe sarnaselt ütlevad: „Ja, Issand,“ ja ei läinud ometi. Usulisi inimesi on küllalt. Kõrbumaa lubas anda sada krooni misjoni hääks, kui ta ei kaotavat oma teatavari. Eem-maa lubas ühe tündri nisu häitegevaks otstarbeks, kui ta võib koguda hästi oma vilja, ja Uibopuu kinnitas, et temast saab „teine inimene“ niipea, kui ta võib jälle tõusta oma jalgadele päälle haiglast lahikumist. Jumal oli kõige kolme vastu halastaja, aga keegi ei ole pannud tähele, et ükski nende seast oleks teinud midagi oma töotuste tasumiseks. Oh, sa vaarao-meel! Kuningas Taavetille oli see väga tähtis, et ta tasuks Issandale oma töotused, ja seda kogu rahva nähes. Aga kõik ei ole kaugeltki nii usald Jumala ees.

Inimesed, keda võib sarnaselt uskuda, on küll igauks himatud kas varem või hiljem. On kirjutatud Potivarist, et päälle selle, kui Joosep oli tema kojas, ta ei hoolinud millestki muust kui ainult söögi pärast, mis ta ise söi. Ja pärast seda, kui Joosep pandi vanglasse, valvas ta teiste vangide üle. Vangide ülevaataja ei hoolitsenud millegi pärast, mis oli usaldatud Joosepi kätte. „Sellepärast ei ole ka imelik, et sellega ühenduses on kirjutatud kaks korda: „Issand oli temaga.“ Aga hooletu inimene ei või kunagi arvestada Jumala ja inimeste abiga.

On Jumal sinu varandus?

„Viska oma kuld põrmu päale — — — siis on Kõigevägevam sinu rohke kuld ja vägev hõbe, sest siis on Kõigevägevam sinu rõõm, ja sina võid oma silmad tõsta üles Jumala poole.“ (Iohi 22:24—26).

Nagu kogemused näitavad, võib inimene olla aus, põõrdunud ja ustav, ja ometi mitte kunagi ei ole tunnud õnnist rõõmu ja jõudu Jumalaga, aga — viska oma kuld põrmu päälle, siis sa näed, et see tuleb! Siis on Kõigevägevam sinu rõõm — siis saad rõõmu ja jõudu.

See on tingimuseks veel tänapäev; sinu kuldne varandus põrmus. See nõuab salajaft asja sinu elus, mis on su vanale inimesele „kuldseks varanduseks“, sinu armsam asi, mis alaliselt seob sind uuesti, heida seda tõsiselt maha Jumala ette! Jäta seda Jumalale! Heida seda tema jalgade ette palves, et Jumal võtaks seda sinult, siis sa sured patule, võib-olla kohe, võib-olla mõne või pikema aja järele — aga igatahes sa sured patule ja valmid kohaseks vastu võtma Valmu täiust.

Katsu järele, mis on sinu kuldne varandus? Mis on, mis köidab sind veel sinini? Ei ole ju nii raske leida, mis see on. Aga palju raskem on seda leida maha Jumala ette. Aga tee seda siiski! Tee seda tagasihoidmiseta, sest muudu on kõik igatsus Valmu järele asjata ja kõik katsed saada vastust oma puuduse küsimuses asjatute asjatuse.

HINGED HÄDAS.

T A elas väikeses, maamäe peidetud nurgakeses. Elu ei olnud tema vastu erilisel armuline, ta oli saanud kõige enam elust viletsust ja pattu. Ühel päeval oli ta ühendanud oma viletsuse kellegi mehega, ja teatud aeg läks neil kõik õnnelikult. Nad olid saanud väikese poisi. Elu oli naeratunud neile.

Aga siis tuli nende juurde ootamata küllaline, kelle nimi oli kopsutiislikus, ning ta ei tunnud mingit armu. „Ei ole lootust,” ütles arst. Ta lamas paar aastat pinnavoodis, ja viimaks viidi teda vanadekodusse, kus ta sai hoolitsust ja rahu. Ta mees tegi kõik tema häaks, aga hoolimata kõigest tuli surm ikka ligemale ja ligemale. Siis haaras teda aeglaselt päälitungriv ja suurenev alaline rahutus, ja ta hakkas küsima endalt: „Olen ma valmis surema?” Vastus võis olla ainult eitav. Lahked inimesed tervitasid teda, katsudes aidata teda. Kord tuli ka kirikuõpetaja ja kõneles temaga Jumalast, aga ta ei saanud temalt mingit vastust. Ja siis öeldi, et ta on kõva ja külm. Aga ühel päeval, kui öde käis vaatamas igat haiget, soosistas ta: „Ma ootan Päästearmeed. Olen täiesti kindel, et nad tulevad.”

Telefoniteade naise soovist ei jõudnud armeekorpusse, kuid seletamatul põhjusel, ei, Jumala juhendamisel pidasid päästeohvitserid vanadekodus jumalateenistust.

Kogu päev oli haige oodanud ohvitseri, ja kui me jõudsime kohale, läksin ma tema juurde. Sääli ta lamas, kahvatu ja kokkuvajunud, surmapitsiriga näol. Ta hääl oli väga nõrk. Ta ütles, et ta sooviks meeldid veel elada, ja jutustas, et enne, kui ta oli haigestunud, külastas ta koosolekuid, kui päästeohvitserid tulid nende alevisse. Kõhahoo algustas teda. Ta soovis nii väga kohata Jumalaga. Meie palusime, ja Jumal kuulis meie palvet, ta kuulis haige hingehüüdu päästmise järele ja tuli temale vastu. „Nüüd ma olen rahuldatud,” soosistas ta.

Pärast koosoleku lõppu läksin veel oma seltsilistega tema juurde, ja meie laulsime talle Jeessuse ristist kui meie troostist. Kui olime veel palunud ühiselt, lahkusime, ja mõne päeva pärast viidi ta ihu surrukambrisse, aga tema hing sai tiivad ja lendas oma igavesse kodusse.

Ma mõtlesin: „Need seltsilised, keda kirjeldatud naine kuulis koosolekul, võib-olla ei näinud mingit lohkust oma küllivle, nad pidasid mitmes alevis koosolekuid. Nüüd meie saime lõigata nende külvil, ja juhtumise sai meie manitsuseks, jatkata veel väsimatult oma külvitööd.”

T A armastas sporti, see oli tema eriline lemmik-ala. Aga ta oli hääl poiss, kahaksteist-aastane. Siis kohtas ta oma tei haigust, ja mina ütlesin oma seltsiliselega külastasin teda. „Jumal — ei, ma ei või võtta teda veel vastu, kapten! Noored mehed ei taha surra.”

„Ta tuleb ühel päeval, Edgar, usu seda!”

(Järg 5. leheküljel.)

Asutaja kõneleb jälle.

Mis on kahetsus?

„Sõjahüüis“ on järjest avaldatud kirjutisi meie armastatud asutaja William Boothi sulest. Tema hääl on elav, ta kõneleb meile seekord jälle — kahetsusest.

KAHETSUS on väga tähtis asjaolu. Jumal nõuab seda, kui tahame omada Tema armu. Kahetsuset ei ole päästmist. See, mida Jeesus Kristus ütles kahetsuse kohta, on tõde meile kõigile.

Kui inimesed tulevad patu-tundmisele, on tavaliselt kahetsus nende esimene mõte. Nad tunnevad, et see on õige ja ainus, mida nad võivad teha. Piiblis ei ole haaravamat osa, mis mõjuks sügavamalt inimkonnale, kui lugu ära kadunud poja murtud südamega kahetsusest.

Kuid ma arvan, et teie kõik teate, et on olemas mitmesuguseid kahetsuse liike.

1. Kahetsus, mis sarnaleb hommikusele pilvele või varajasele kastele; mis nii ruttu kui ta ilmub, lahku, jättes järele vähe jälgi või üldse mitte. See oli sageli vanaja israellirahva kahetsuse iseloom. Nad tundsid oma patte, nutsid nende pärast ja töötasid iialgi enam sarnaselt toimida; kuid väga ruttu nad langesid tagasi ja said halvemateks kui enne. Meie oma isiklikus elus kogeme sarnast

kahetsust, ja me võime tunda endid väga õnnelikena, kuid meil ei ole niisuguseid kogemusi.

2. Meeleheitlik kahetsus. Niisugune oli Jundasel. Kui ta tundis oma sügavalt musti patte, mida ta oli teinud, kiussa saatan teda uskuma, nagu poleks enam armu niisugusele patusele nagu tema. Ja selle asemel, et minna Päästja jalgedesse ette, keda ta oli ära annud, ja otsida andestust, tõusis ta enese hukustesse, kust polnud enam pääsemist.

3. Ja siis on kahetsus, mida poleks vaja nimetada kahetsuseks. Niisugune oli sureva roimari kahetsus. Ta ei küüdnud piiblitunnis, ta ei kuulnud julgust, ta ei teadnud midagi usuaajadest. Ja ometi tema kahetsus oli kohtlane. Issand mõistis seda ja töötas talle taevariigi pärida. — Võib-olla sina pole kunagi õieti kahtlenud oma patte. Sa pole iialgi muret tunnud nende pärast, ja selle tõttu sa pole iialgi kogunud pattude andestust. Võib-olla sa oled äralanenu, kes ei taha kahetseda. Oh, sellest on väga kahju!

Oleme sõbrad.

(Algus 2. lhk.)

medat varju, mis langes juba tema hällile; rinda, millest teda toideti; tema hirmsat sissejuhutatust kõlbusest madalasse ellu juba enne, kui ta jõudis oma kümne aastani. Raamatud inimeste pattudest kaalutakse üleval — mitte siin maailmas.

Sellepärast ütles Jumal: „Ärge mõistke kohut.” Tema üksinda on kogu maailma Kohtunik, sest tema on Alguis ja Ots. Tema vastus Peetruse küsimusele: „Issand, kui mitu korda pean ma andestama oma vennale, kui ta eksiib mu vastu — kas seitsmest korrrast saab küll?” on lihtne, illustratiivne, autoritatiivne. Selle mõiste arusaamiseks ei või olla mingit kahtlust. On võimatu võtta Kristuse sõnu millegi vähemana kui on öeldud käsusaga: „Ma ei ütle sulle mitte: seitsse korda, vaid seitskümend korda seitsse korda.” Ja see tähendab andestust ilma piirita!

Aga kui oletame, et inimese

võiks mõista kohut selle täiuslikkuses, kas sellest oleks küllalt? Kui õigusest jatkub kadunud pojale või tütrele, kes on murtud südamega oma endise kodu lävel? Kas sellest jatkub mehele, kes ei ole pidanud oma altari antud pära töötust, kui ta otsib uuesti ärakõnnimist sellel, kelle vastu ta eksinud? Kas sellest jatkub vallatule lapsele, kes päle sõnakuulmatust peidab oma pisarais silmi oma põlvedele? Kas see jatkub eluaegsele sõprusele, mis rikutud mõnest mõtlematust teost või sõnast? Ei! Ei! Maailmast ja taevast meil on vaja andestust, või muidu ei ole mingit rõõmu ja rahu ei elu ega surmas.

„Eksida on inimlik, andeks anda on jumalik,” on hästi tuntud ütendus. Jeesus Kristus on teinud võimalikuks, vaatamata kõigile eksitustele ja inimlikkusele, harrastada kõige kaunimat ja õilsamat tegu, ja täita Tema oma käsku, andestada — ja uuesti jälle andestada; — mitte ainult seitsse korda, vaid seitskümend korda seitsse korda!

(Lõpp 7. lhk. 1. v.)

Kuid siis on neid, tänu Jumalale, kelle kahetsus oli kohtlane ja kes töid suure õnnistuse oma ellu. Tahaksin esitada neile ühe küsimuse:

Kas olete ustavad oma kahetsusele?

Teie mäletate, millal tulite Jumala juurde, ja kahetsuspinki, kus põlvitasite, ja teie mäletate, mida töotasite sääli. Te ütlesite, et tahate loobuda oma pattudest ja neid iialgi enam teha. Kas olete ustavad sellele töötusele? Teie tunnistasite mineviku eksimusi ja habusi, ja töotasite mitte ükski neid maha jätta, vaid lahkuda ka sõpradest ja seltskonnast, kes teid oli juhtinud sellele teele. Kas olete ustavad? Teie tunnistasite häbi ja pisaratega oma hooletus palve, piibli ja usu-elu vastu, ja töotasite elada uut elu ja teha kõike Jeessuse Kristuse ja tema omade häaks. Kas olete ustavad neile püüetele?

Need töötused olid üks osa teie kahetsusest. Kui teie polnud ustavad sellele, ja ei elanud kahetsuse vaimule vastavalt, peab kahetsust kordama, sest muidu Jumal lahku teie ühest.

4. Kuid on veel üks kahetsus, millest tahaksin kõnelda, ja see on — kahetsus teiste pärast.

Kui inimesed ei taha kahetseda oma patte ja eksimusi Jeessuse Kristuse vastu, siis peame me ise kahetsema nende eest. Jeesus Kristus tarvitab seda kahetsusviisi. Ta kahetses Jeruusalemma eest, kui Ta nuttis tema pärast.

Kas teie olete kunagi kahetsunud teiste pärast? Kas olete suutnud ja kahetsunud patuste ja äralanenute pärast? — Üks päev novembrikuus on saksa rahval eriline kahetsuspäev, mil kogu rahvas võib tunnustada ja kahetseda oma patte. Ma arvan, et meilgi võiks olla aastas üks päev, mil kogu Päästearmee tunneks kahetsust mitte ainult meie oma rahva või perekondade, vaid kogu maailma pattude pärast.

Kas poleks vajaline teie korpuses ühel pühapäeval kahetsuspäev, mil lähete Jumalale ja nutate oma naabrite vähese edu pärast ja tunnete muret oma päästama naabrite pattude ja eksimuste pärast?

UUS LAUL.

„Ta pani mu suhu uue laulu meie Jumalale kiituseks.“

(Laul 40:4).

„Minu hinges kõlab rõõmulaul,
Sest Ta andestas mu süüd,
Jumal armastab mind nüüd;
Ja ma laulan, laulan, laulan,
Tema armastab mind nüüd.“

KOHTASIN teda trammis. Oli väike valgete käharjuustega kolme- või neljaastane poisike. Ta istus otse minu vastas ühes oma emaga. Korraga tõusis ta pingile ja hüüdis: „Ems, ma tahan laulda!“

Ena katse, vaigistada teda, ebaõnnestub ja väike saab luba laulmiseks.

Kaasreisijad on huvitatud väikese ülalpidamisest, ja trammis jääb kõik nii vaikseks kui aga võimalik. Oodatakse, et ta laulaks mõne hästimatud kiriku- või lastelaulu, ja sellepärast on kõik väga imestunud, kui nad kuulevad laulu lapselt, kelle silmad tunnistavad puhtusest ja süütusest, kui ta vaatab trammis olevale rahvale ja laulab — kõige labasemat joodikulaulu! Ena ei lase teda laulda ja esimesel peatusel lahkub vagunist.

Kas ta kuulis võib-olla seda laulu, kui isa oli joohnud? Mis küll võiks sarnasel juhusel saada lapselt? Kui kaua heliseb see laul tema? Võib-olla kord omab laul suttora tähtsuse, himud muutuvad tõelisteks, ja poeg sammub oma isa jälgedes.

Tema suhu peaks pandama uus laul, laul Jeesusest, lastesõbrast.

Mületan ka veel teist poissi. Ta oli nelja-aastane ja oli saanud luba minna ühes kellegi vanema mänguseltsilisega pühapäevakooli, linna asuvasse korpusesse. Esimene kord oma noores elus ta kuulis jutustust ja laulu Jeesusest, ja see kõik oli temale midagi uut ja võõrast.

Kui ta tuli koju, küsis ema, kuidas ta läinud pühapäevakoolis.

„Sääli oli keegi onu, kes rääkis ühest, kelle nimi oli Jeesus, aga mina teadnud, kes ta oli! Ja siis nad laulsid ka.“

„Siis sa laulsid muidugi kaasa?“

„Ei, ega ma osanud neid laule, mis nemad laulsid. Oleksid nad laulnud „Vana vakk“ või „Mets mihiseb“, siis ma oleksin küll võinud laulda.“

Laul Jeesusest oli temale võõras. Ei tea, kas ta saab kunagi võimalust õppida seda, või kas laulud maailma turuplatsilt vangistavad täiesti ta hinge?

Oma mõtetes otsisin tagasi mitu aastat, ja mulle tuleb meelde kolmas poiss.

Tema kuulis küll ka laule joodikult juba oma varasemal aastal, ja küll püüdis „silvitada“ meelitatavad helid, mis tekitavad kaastunnet ja põlevaid himusid. „Võit- ta tema kuulmise, aga need ei saanud mingit võimust ta üle, sest sügaval tema sisemuses kõlas teine laul, laul, mis oli palju tugevam ja mille hääl sumbutas kõik muud. See oli laul, mida inglid laulsid

öösel karjastele: „Au olgu Jumalale kõrges, rahu maa pääl ja inimestest hää meel.“ Laul Jeesusest, uus laul, päästmise juubeldav kiituse laul, mis oli pandud tema suhu, ja tänapäev see kõlab veel vägevamalt, kui kunagi enne.

KUI tähtis on siis, et inimesed juba oma varases nooruses saaksid õige vaate elule ja Jumalale ning õpiks laulma Jeesusest!

Kuidas püüavad maailma meelitatavad helid tõmmata noori, mürgitades nende meeli ja viia nende teele, mis lõpeb hukatuses! Südametunnistus tuimendatakse ja võib-olla isegi surmataks, tõendades endale, et „kui ollakse noor, siis peab tundma lõbu,“ ja et ei ole mingit hädaohu, sest küll võib igaiüks hoolitseda enese eest.

Kurb küll, sageli võib kuulda kristlikke inimesi ütlevat: „Las' noored lõbutsevad, las' nad jooksevad oma hullude tujude järele. Kui siis hiljem Jumal saab neid oma kätte, siis on muudatus palju sunnem.“

Nooruspõlve patukülvist ei või kunagi lõigata õnnistust. Iga aja kohta maksavad sõnad: „Mida inimene külvab, seda tema ka lõikab.“

Kui mitmed vaatid kurbusega ja kahtlusega tagasi noorusajale, mille nad raiskasid asjatult, ja kuidas nad neidsid päeva, mil alustasid käimist patuteel. Kindlasti olid neil siis mitmed hääd otsused ja põhjendused, mis kadusid peagi. Siis ei teinud nad enam

patu sellepärast, et see oleks olnud lõbus ja veele, ja neid haaras himu, mis ajas neid ikka kaugemale hukatuse teele, kuhu nad ei tahtnud minna. Kui nad jõudsid mõrude teekadendi karika põhjas, võib-olla nad tulid mõistusele, aga siis nad enam ei suutnud ümber pöörata. Patt oli saanud liig palju võimust nende meele üle.

Siis võib-olla kostis laul Jeesuse armastusest ja päästmisest nende kõrvu! Nüüd pidi siis sündima see palju suurem muudatus!

Kui nad said armu, anda ennast tervelt Jumalale, mida nad küll võisid anda Temale? Kui nad olid purjetanud eksteel elumelerel ja ainult laeva purunenud kere oli järel, siis andsid nad selle Jumalale. Jumal võttis neid vastu, aga kui kibe oli neil, kui nad olid kaotanud kõik patu teenistused!

Kuidas kaebab Issand prohvet Malakia läbi: „Teie toote ohvriks, mis riisitud, ja mis lonkab, ja mis tõbine on.“

Keegi on ütelnud: „Kui saatan on saanud riisuda kõik, kuni isegi üdi on ära võetud, siis võib küll juhtuda, et üks ja teine toob tülje konte Jumalale. Kui on joostud nii kaua maailmateil, et ei suuda minna enam edasi isegi samal teel, siis võib küll olla, et hüütakse appi Jeesust, et ta võtaks seda, mis on veel järele jäänud, ja valmistas Jumalale tänuohvrit. Kui himud on saanud võtta niihästi nooruse julguse kui jõu, siis pakutakse ülejääki Jeesusele, et tema sellest valmistaks tänuohvrit Jumalale.“

Päästearmee Jaapanis.

Kauges Idas koguneb rahvas kuulama — uut laulu.

Hinged hädas.

(Algus ltk. 4.)

„Võib-olla!“

Ta võttis harilikult väikesi loose, vahest ta võitis ühe krooni, vahest paar, aga sageli ta ei saanud üldse midagi. Aga sarnane loosivõitmine pakkus temale palju huvi. „Jumal — ei, mitte veel, kapten!“

Tema ema ja mees päästehoitse-rid uskusime tema eest. Ühel ööl ta võitles oma viimast võitlust. Kõik oli nii vaikne, aga ema nagu oleks kuulnud läbi vaikuse surmajõe laine koha. Ta palus ja palus. Ja poeg palus. Viimaks saatis ta tervituse: „Tervita kaptenit ja üle, et ma võtsin õige loost ja võitsin! Halle-kuuja!“ Rahu surmas!

KEEGI vana mees tuli Armees korpusesse. Ta oli hädas, hinge- hädas. Ja siis ta jutustas: „Ema ja mina armastasime alati Jumalat. Nüüd on ema ära ja ma olen nii üksinda. Kas ma saan kohata teda? Kas teie usute, et Jumal hoolib minust vanast ja vaesest?“

Ta oli tulnud varaselt hommiku- tunnil. Päike paistis väljas, aga päike paistis ka vanakese hinges vastusega taevast tema kartvale ja värisevale südamele. Päästearmee võis olla redeliks, millel taevainglid võisid tulla tema juurde vastusega. Ta tõusis üles ja läks koju õnnelikuna ja rõõmsana.

„Hingedevoitja osa on kõige parem, mis saab kord kõigist nähtud.“

Milline arm Jumalast, et ta võtab vastu iga ohvrit, aga kui valine on anda oma noorusejõudu Issandale ohvriks!

Kui iga kristlase elu oleks tõsiselt kiidulaulu olavale Jumalale, kas maailm ei näeks siis selgemini, et kristlus on rõõmu usund, et rändamine Jumalaga on rõõm ja õnn, nii siis, midagi, mis on koha- ne ka noorsoole!

Keegi jesuiit kaebas kord: „Lutheri laulud on surmanud enam hingi, kui kõik tema kõned ja kirjutused.“

Mitmed on ütelnud ja ütlevad veelgi: „Ma külastan teie koosse- luid ainult teie laulude pärast.“ Seltsilised, laulgem! Oh, et meie südames ei vaiks kunagi laul Jeesusest, oh, et ta kõlaks alati üle meie huulte! Laul Jeesusest võib hingi surmast ellu.

Võid sa leida vastust?

Anname siinjuures üksikasjalise vastuse mõõdunud kuu numbris toodud küsimusele grupilaste arvu kohta: 12 liisraeli poega, neli ankrut, seitse raeva lin.a ümbritsemist, viis võlviitud hoonet, kümme sala-kuulajat, kes ei olnud ustavad, viis kuningat poodud, seitse- kümme jüngerit saadetud välja paarikaua, seitse dia-kooni määratud kandima hoolt vaeste eest, kolm päeva valas- kala kõhus — kõik see tõen- dab, et grupis oli kaheksa last.

EMA LAHKUMISSÕNAD

ERVIN oli kõige parem seltsiline kogu klassis. Igüks tunnistas seda meeldi, sest ta oli tõsine seltsiline igas asjas. Kogu klass tahtis pida teda oma sõbraks, aga oli üksainus asi, mis neil ei meeldinud tema juures. Just sel ajal, kui väljas oli kõige ilusam ja kõige parem mängimiseks, läks ta igaal pühapäeval kirikusse. Ervin oli kõikumatu. Ükskõik, kuidas nad ka ei palunud teda tulla kaasa mängima jalgpalli, nad ei saanud temast võitu. Ei, ta läks kirikusse. Siis nad pidid jälle minema välja jalgratta ringsõidule, aga tema ei läinud kaasa, kui nad võtsid oma jalgrattasõidu ette pühapäeva emelõunana.

Ervini sõbrad pidasid nõu, kuidas nad võiksid hoida teda tagasi minemast sinna alaliselt ja järjekindlalt.

„Kui meie hirmutaksime teda,“ ütles suurim pois klassis.

„Ja, aga see ei oleks meist ilus,“ vastas keegi teine.

„Meil ei ole ju tarvis teha talle midagi häda, aga nagu öeldud, ainult hirmutada teda natuke, siis olen kindel, et ta tuleb teistele mõtetele.“

„Kuidas me seda teeme?“
„Ja, ühel hommikul, kui ta läheb kirikusse, tormame kõik tema ümber ja üks meie seast räägib temaga. Kui ta ei ole veel küllalt kartlik, siis võime ju ähvardada heita teda kas ojasse või teha midagi muud, aga seda me ju müüdi ei tee, vaid nagu öeldud, ainult hirmutada teda.“

„Hääkülli, siis koguneme pühapäeval. Meie peidame endid siia müüri taha.“

On pühapäev.
Suure müüri taha peidavad endid seitsme poissi, pidades silmas allpool asuvat tänavat.

„Tas! Olge tasa, ma usun, et ta tuleb!“

„Niid sa teda?“

„Ja, see on tema.“

„Kui ma tõstan käe, siis tormame kõik üles ja ümbritseme teda, nii et ta ei saa kõrvale põigelda ja minema joosta. Mina räägin temaga. Teie peate aga olema väga tõsised ja vahvad, nii et ta mõistab, et õhinete kõigega, mida ma ütlen.“

Ervin jõuab ikka lähemale. Nüüd on ta juba müüri ligil. Mis see on? Seitse tema seltsilist on moodustanud tema ümber ringi.

„Mida see tähendab?“ küsib ta.

„Eerik, kes on tugevaim ja suurim kogu klassis, võtab sõna. Ta asetub otse Ervini vastu.“

„Ja, vaata Ervin,“ algas ta, „meie ei taha teha sulle haiget, sest sa oled häa seltsiline, aga mispärast pead sa minema igal pühapäeval kirikusse? Kui meid on kümme ja meie tahame mängida jalgpalli, siis puudub seaduse kohaselt üks, ja just sina oled puudu. Kui meie tahame minna ühes

Rünnak „Maailm Jumalale“

Mida Päästearmee teeb praegu inimkonna teenimiseks kogu maailmas.

Andmeid koondanud kolonel-leitn. W. EBBS.

1. Rahvahulkadele ilma kirikuta. a) Vabahoju koosolekud. b) Kõlastamine uksest uksele. c) Koosolekud Päästearmee ruumes, teatrites ja teistes avalikes saales. d) Orkestrid. e) Laulukoored. f) Rändjutlustajad. g) Aratusjutlustajad. h) Raadio-jumalateenistused.

2. Tööna fõõlistele. a) Tööbürood. b) Töökodud. c) Töökojad. d) Raajoni aitamisbrigadid. e) „Töö tegemise“ programm.

3. Näilastele. a) Prii hommikutoit lastele. b) Öhtune toidu väljajagamine kodutulle. c) Toituspunktid. d) Öömajad vasetele. e) Övadav teravilja depood (Indias).

4. Hoolelastele. a) Mitmesuguste öömajade külastamine. b) Teenistus-punktid linnas. c) Väljastõudud emigratsioonimeetodid.

5. Kodutulle. a) Ööskandid. b) Varjupaigad. c) Prii toidu andmine. d) Öömajad.

6. Alkoholiuktele. a) Kaitsebrigadid. b) Alkoholiikute ravitsemine. c) Kolonid ja asutused jõukulle.

7. Vangidele. a) Vanglate külastamised. b) Abiandmine eksivaile inimestele, neid oma valve alla võtmise. c) Vabastatud vangide kodud. d) Töö kohtukodade. e) Asunused kriminaal-suguharude (Indias).

8. Önnatetele naistele. a) Külastamised tänaval ja halva kuulsusega majades. b) Keskkõ koosolekud. c) Põgenepunktid. d) Kodud, kus

sinuga jalgratta-sõidule pühapäeva emelõunana, kui sa pead minema kirikusse. Meil ei ole lõbu, kui sa puudud meie seast. Nüüd sa pead tegema kindla otsuse! Kas sa tahad minna ühes meiega või mitte? Kui sa tuled ühes meiega, siis oleme ka tulevikus sinu seltsilised, aga kui sa ei tee seda, siis sa sõidad sinna.“

Eerik näitas sõrmega oja poole. Ervin mõistis väga hästi, et tal ei olnud väljapääsu, sest neid oli ju seitse ühe vastu. Ta vaatas oma seltsilisi. Nad olid kõik tõsised ja vahvad, ning oleksid küll teinud, mida Eerik öeldud.

„Jah,“ ütles Ervin, „ma mõistan väga hästi, et teie väga hästi võiksite kasta mind sinna ja sellega ühes rikkuda minu pühapäevariideid ning sel viisil takistada mind täna minemast kirikusse, aga enne ma tahan öelda teile ainult üht asja. Teie ei ole kunagi saanud teada põhjust, mispärast ma käin alati kirikus, aga nüüd saate seda teada.“

Kui ma sõitsin ära kodust, andsin ma emale töotuse. Ta palus mind põlvitada kõigis tooli juures, enne kui lahkusin. Siis ta pani oma käed mu pähe ja palus mu eest. Kui me päle selle tõusime üles, ütles ema mulle:

„Minu armas Ervin, nüüd me peame lahkuma võib-olla alaliseks. Tee on nii pikk sinu kodu ja linna vahel, kuhu sa lähed, et meie ei või lasta sind reisisda koju, enne kui oled annud eksamid, ja siis võib-

neid õpetatakse korralikult elama. e) Töökodud. f) Sünnitusaiad ja haiglad. g) Otsimise ja aitamise bürood.“

9. Noorte kaitseks üleminekueas. a) Majapidamiskodud. b) Teenistuse panemine. c) Varjupaigad — „Evangeline“ kodud.

10. Sõdureile ja merimeestele. a) Madruste ja sõdurite legionid. b) Sõduritekodud. c) Nende perekondade külastamised. d) Kirjavahetus. e) Kuukirjad „Under the Flag“ (Lipula). f) Autoambulantsid. g) Sõõgimajad. h) Võrstatemajad. i) Puhkekodud. j) Vaimulik abi. k) Haigete ja haavatute külastamine haiglates. l) Raamatukogud ja kirjanduse müük.

11. Leskedele ja lastele. Abi „leskede nõudmise“ organisatsioon.

12. Vaeste linnosa elanikele. a) Külastamised uksest uksele. b) Sünnitusabi. c) Külastavad haigervitsetajad. d) Tarviliikude asjade andmine puudustkannatavatele. e) Riiete väljajagamine. f) Emadekoosolekud. g) Lastekoosolekud. h) Puhkekodud haiglast tulnule. l) Laagrid maal ja mereäärases emadele ja lastele.

13. Haiglele. a) Külastamised. b) Haiglad. c) Kliinikud. d) Silmakliinikud. e) Sünnituskodud. f) Laboratooriumid. g) Pidalitõibiste kolonid ja laagrid. h) Haigervitsetajate koolid.

14. Kadunud sugulastele ja sõpradele. a) Otsimised ja järelpärimised. b) Legaalne abi.

olla mind enam ei ole siin maailmas. Sa tead ju, kui nõrk sa ema on. Kui sa nüüd reisis ära meie juurest, siis sa võib-olla näed nüüd viimast korda selle nägu, kes on armastanud sind sarnase armastusega, millega sa võib-olla kunagi enam ei kohta siis üles. Nüüd ma tahan paluda sind, mu armas Ervin, ära unusta minna kirikusse igal pühapäeval! Just sel ajal olen ma vaimus sinu juures ja palun su eest. Pea seda mees!“

Ervin hakkas nutma. Mälestus emast tegi teda kurvaks. Oh, kuidas ta armastas oma ema! Siis ütles ta:

„Seltsilised, ma võib-olla kunagi ei näe enam oma armast ema siin maailmas, mispärast ma ei peaks siis täitma tema viimast soovi ja käima kirikus? Ma tahan kohata oma emaga paremas maailmas. Nüüd olete kuulnud põhjust minu kirikuskäimisele.“

Ervin mõtles, et nüüd ta seltsilised haaravad teda, aga nad ei puudutanud temasse. Ta vaatas neile.

Ring, mis oli piiratud teda nii tihedalt, oli muutunud harvemaks. Seitsme vahva poisi asemel olid siial seitse nutvat poisi nagu, kes kohtasid ta pilke.

Eerik võttis Ervini käe alt kinni ja ütles: „Andesta meie, Ervin!“

Siis nad läksid kõik seitse ühes Ervini kirikusse, sest nad olid leidnud suurema põhjuse, olla teemale seltsiliseks.

15. Meelheitajale. Enesetapmise vastu võitlemise bürood.

16. Emadele ja teistele noortele naistele. „Kõduühing“, kus on: a) Instruktioonid majapidamiseks. b) Õpetus vanade asjade ümbermuutmiseks. c) Muusikat ja seltskondlike koosviibimisi. d) Abiandmine sünnitamisel ja muu nõuandmine. e) Hoolekandmine kodudes, kus seda vajatakse. f) Vaimulikud koosolekud.

17. Reisiijatele. Reisibürood ja võõrastemajad.

18. Lastele ja noortele. a) Noorte laagrid ja koosolekud. b) Keelpilli- ja puhkpilliorkestrid. c) Nõuandjad. d) Noorsoo sekretärid. e) Koolid ja kolleiidid. f) Orvike kodud. g) Pühapäevased väljasõidud. h) Talud ja asunused. i) Legionid suitsmehes ja rühmituste vastu. j) Armastusside (juniorilegeon) k) Noorsoo legion. l) Skandim. m) Gaidid. n) „Seltsimehed“ (Hundipojad). o) „Pääkese-kirjad“. p) Raamatukodud. r) Kirjandus. s) Korpusekadettide brigadid. t) Võimlejad.

19. Kolonisationsion. a) Emigratsioon. b) Kolonisationsion kodudes ja väljas. c) Talukoloniidid.

20. Vanadele. Vanadekodud.

21. Kuriteole. Ümmadele ja pime-
datele. Evangeelistsioonid.

22. Marel ja ärvedel. Laevad evangeelistsiooni teenistuseks Hollandi kanalitel, Jaapanis, Rootsi saarestikel jne.

23. „Vaese mehe advokaat“ igal pool, kus seda on vaja.

24. Kirjanduse alal. Ajakirjade, ülevaadete, raamatute, traktaatide ja tarviliku kirjanduse trükkimine (ilidse 135 perioodilist väljaannet).

25. Panged. Harilikud pangad.

26. Hariduse asutused. a) Koolid kadettidele. b) Instituut õhvitseridele spetsiaalseerimiseks sõjastatõõks.

Kapteni must hooletalune.

K EEGI päästeohvitser jutustab järgmist:

Kui olen Aafrikas, juhatasin sageli koosolekuid lastele. Oli nii tore näha ja kuulda, kuidas need väikesed mustad lapsed ja plaksutasid käsi. Vahepeal hüppas mõni neist otsekohelest rõõmst.

Ühel pühapäeval peatusin mõned tunnid kuskil külas, rääkides rahvale Jumala armastusest patustele. Nad kuulsid suure põnevusega ja imestasid, et suur päälk, kellest jutustasin, võis armastada sarnaselt. Nende oma päälk oli kõva ja vali mees, kellel meeldis kõige enam tappa inimesi.

Järgmisel päeval tuli keegi väike poiss minu juurde kiilast, milles viibisin celmisel õueval. Ta pistis oma musta käharpäe sisse ukseavansse. „Tere õhtu, valge mees!“ ütles ta. „Kas sul on midagi, mida ma võiksin teha?“ Ma ei võinud öelda ei, kui ma vaatasin imestavat ja säravat lapsinimest. (Lõpp 7. ltk.)

Oleme sõbrad.

(Järg 4. leheküljelt.)

Mitmed inimesed vabandavad oma andeksandmatust öeldes: „Tal ei olnud õigus“, „Tema ise oli süüdi“. Hääd küll, oletame, et see oli nii. Kas just sellepärast tal ei ole vaja andestust, mida käst Jumalast? Kas meie võime andestada, kui ei ole põhjust? Kas meie võime andestada süü, kus ei ole mingit süüd? Kas ravimist halustasega on tarvis, kus ei ole haava? Kui kõik süü on teistel, kas me tohime siis tallata jäalgade alla suur Kalgata õpetus: „Andesta neile, Isa!“?

Kes ei taha andestada, ei või omada pühitsuse õnnistust.

Pühitsus on muutmine Jeesuse kuhu sarnaseks. Pühitsus on kristlikkus ilmutatud igapäevases elus. See on Jumala armastus inimese südames, mis paneb teda tegema kümneid tuhandeid laheid tegusid armastuse teiste vastu. See on usk Kristuse piiramatusse jõusse, mis on lõõnud õitsele ja kannab vilja igapäevases töös. See on jumalik armastus ilustatud inimese kaastunnetes. See on Kalgata kaastunne ja armastus hingatud inimese kannatustele, vigadele ja pattudele. See on alaline eespalve patuste pärast Isa ees, kes on täiesti puhas, et Ta annaks päästvat armu. Kuidas võib see, kes ei andesta eksijale, tunda pühitsust?

Keegi kirjanik on öelnud nii kenasti: „Kui sa andestad, siis inime, kes tekitas su südames haava, teeb sinuga just samuti kui ta teatud mere karploomake, ta katkab keha haavad kinni pärliga.“

Nüüd, mu seltsilised, mu sõbrad, ruttame õiendama oma arusaamatusi. Ruttala looma rahu, kus see puudub, korralda jalgeteid, mida valearusaamise kasvud katnud mitu aastat. Parandame lõhesid, mida vaclused tekitanud, ravitsemis haavu, mida teravad sõnad lõõnud. Üks kõik, kelle viga see oli — unustame kõik! Tee seda praegul! Liiv jookseb ruttu edasi elu tunni-klaasis. Liiv ei tule kunagi tagasi. Kiirusta! Kiirusta! Unustame kõik!

Kallis, armastaja, andestaja Isa, minu armsa rahvaga meie tulene su risti ligdale. Lase risti valgus paistab kõigele kibedusele, mis tulnud meie üle, samuti kõigele hüüle. Äita meid, andestada kõiki asju, teha õigust, armastada heldust, otsida anda endid armastusele ja alandusele, ja täita kogu maailma õnnistusega! Aamen!

Lugege ja levitage
Sõjahüüdu!

Teateid rünnakust

Maailm Jumalale!

Tallinna 1.

Meie oleme tänulikud Jumalale, et leidsime uue saali, kuhu võime tulla kokku ja tänada Issandat Tema armu ja häduse eest. Mõõdunud kuu algul toimus uue saali avamiskoosolek, mida juhatas meie armas juhataja major Lockyer; meil oli rõõm kuulda tema sõnumit mitmel koosolekul.

Nüüd on ka lõikuspühad mõõdunud, iga seltsilise tegi oma parima asjade korjamisel ja ka väljamüügiõhtutel. Lõikuspüha õhtutel oli meie suureks rõõmuks kuulda meie häid naabreid õpetajaid Marleyd, R. Kaupsi ja Tombot. Nende sõnumi vaim ja soosus andis selge tunnistuse, et oleme ühine pere ja et meil on sama Jumal ja õnnistegija, kelle lapsed ja tunnistajad meie tohime olla. Lõikuspüha esimesel õhtul rõõmustas meid muusikaga Immanueli koguduse mandoliinikool.

Mõõdunud kuul saatsime Rootsi kadetkooli meie seltsilise sekretär Olo. Tema lahkumiskoosolekul tuletasime meelde tööd, mida tema kui korpuse sekretär oli mitu aastat teinud. Meie palume, et Jumal õnnistaks teda kadetkooli ajal ja teeks teda viljakaks Tema riigi töös.

Kuid meie pühapäevakoolilapsed mäletavad rõõmuga õpetusi, mida kadett Olo neile nii elavalt jagas, nende südamed igatsevad veel kaua tema järele. Pühapäeval, 10. okt. kell 1 pöeval palvetasime pühapäevakoolis ühiselt tema eest, see oli aeg, mil „Kalevipoeg“ ühes seltsiliselega jõudis ligemale ja ligemale Rootsi rannale. Kadett Olo, kui loete neid ridu, siis võtke vastu meie pühapäevakoolilaste südamlilik tervitused.

Kui neid ridu loetakse, olen lahkunud 1. korpusest. Avaldan siinkohal kõige südamlikumata tänu seltsilistele ja sõpradele teie lahkuse ja abi eest ajal, mil töötasime üheskoos. Soovin kõigile rikkalikke Jumala õnnistusi ja palvetan teie eest. Jääge ustavaks.

V. Muul, kapten.

Tallinna 2.

Jälle on mõõdunud üks kuu, kui oli midagi kuulda Tallinna 2. korpusest. Igaiüks korpuses on püüdnud midagi teha, et kaasas olla rünnakul „Maailm Jumalale“.

Suur rõõm oli seltsilistel ja koosolekute külastajail näha jälle diviisi komandöri major Lockyeri meie keskel laup., 3. oktoobril ja pühapäeval.

4. oktoobril pühitsuskoosolekul. Rahva osavõtt oli hääd, ning majori sõnum leidis hääd kaja kuulajaskonnas. Järelkoosolekul tulid mitmed sõdurid ja sõbrad kahtsuspingule, uuendama oma lepingut Jumalale ning võtma uut jõudu võitluseks kurjusevagede vastu.

Ilusad mälestused jäid mitmele, kes olid kaasas 5.—10. okt. peetud varahommikustel palvekoosolekutel.

Ka eestpalvete päev 11. oktoobril oli päev Jumala koja ouedes, kuhu suur hulk rahvast oli kogunenud meiega ühiselt võitlema palves maailma päästmise pärast.

Seltsilised töötavad ustavalt ning mõned neist külastavad kõrtse, et müüa „Sõjahüüdu“ ning viia tervitust neile, kes otsivad rahuldust ja rõõmu alkoholist.

Usume, palume, töötame ja võidame, siis saab Jumal meid tarvitada rünnakul „Maailm Jumalale“.

K. Nurmela, kapten.

Tallinna 3.

5. oktoobril külastas meie korpust diviisi komandör major Lockyer. Sellel koosolekul viibisid ka kõik Tallinnas töötavad ohvitserid ja päästesõdurid teistest korpustest. Halb ilm ei suutnud takistada igatsevat südamedit kogunenemat elusõna timber. Koosoleku kestel võisime kuulda palju ilusaid tunnistusi, laulude ja Jumala sõna kaudu, mis ülendas me hinge. Võisime kogeda, et Jumala õnnistused ei ole mitte välismõjudest, vaid sellest, kuidas on meie oma südamed.

Nagu eelmistel aastatel, nii ka sel aastal oli võimalus tasta Jumalale tema häädust ja hoolt meie kaasa aidates lõikuspühade väljamüügiõhtutel. Kõigil kolmel õhtul oli küllalisi teistest korpustest aitamas selles ühises sõjas. Jumal oli annud ka koosolekukülastajatele avatud südamed.

Töö laste hulgas läheb edasi. Pühapäev pühapäeva järele kogune väikesi meie grupikoosolekuile. Oleme võinud tervitada ka uusi lapsi, kes on võidetud grupikoosolekutele just vabaõhukoosolekute läbi. Rõõm särab väikestes silmades, kui nad laulavad üheskoos tõde: „Jeesus ei jätta meid“, kaasa mängides oma väikeste kümnekeelsete kanneldega, ja kuulavad imelisi jutustusi Jeesusest kui laste ja kõikide sõbrast.

S. Muusekant, kapten.

Tartu.

Hästi õnnestusid lõikuspühad. Altarijumalateenistuse koosolekul otsis päästmist üks hing. Diviisi komandör major Lockyer külastas korpust teisipäeval, 6. oktoobril. Tähtsal palvepäeval kogunesime neljale koosolekule. Laupäeval, 17. okt. oli laste-demonstratsioon, hästi külastatud ja huvitav. Pühapäeval, 18. okt. pärast lõunat saatsime seltsilise, s.-m. E. Jacki ema kalmistule. Haudakaldal oli liigutav silmapilk, Jumal oli ligi. Kõigil koosolekui oleme omanud õnnistusi.

H. Eimann, kapten.

Kapteni must hoolealune.

(Järg 6. leheküljelt.)

senägu. Mitte võtma mitme päeva pärast oli poiss nii andunud minusse nagu mõni kõige truim koer. Ta näis nii utlemata rõõmus, kui ta võis mingil viisil olla mulle kasuks.

Äga ühel päeval haigestus väike Georg — ma nimetasin teda nii — palavikuga. Ma asetasin teda oma voodisse ja ravitsesin teda nii hästi kui ma võisin. Ta näis halvenevat iga päevaga ja ühel päeval ta huppas palavikuliselt välja voodist ja ütles sügavamata tõsidusega: „Nüüd ma lähen koju ja suren!“ Ma katusin teda õrnusega hoida tagasi, äga kõik mu püüded olid asjatud. „Armas Georg,“ ütlesin talle, „kui sa nüüd sured, kuhu sa siis lähed?“ Ta pöörduis äkilise liigutusega minu poole, värisedes kartusest ja palavikust, ja vastas: „Kui ma olen surnud, siis nad pistavad mind ühte auku maasse ja õhtul, kui pimeneb, tulevad kiskjad loomad, kaevavad mind välja ja söövad ära mu liha.“ Niipea kui ta ütlenud seda, jooksis ta ära. Palusin südamlikult Jumalat tema pärast ja tuhandete teiste pärast, kes elavad surmavarju maal.

Mõned nädalad möõdusid. Ühel ilusal hommikul pistis keegi oma musta kähara lapsepää läbi ukseavause. Sääli tuli Georg. „Kas ma võin tulla tagasi, valge mees?“ küsis ta, ja ta silmad särasid kui tähed. „Ja, tule!“ vastasin temale, sest tundsin sel silmapilgul nii selgesti, et nii oli Jumala tahtmine.

Õpetasin siis Georgi lugema ja kirjutama ja igal hommikul ja õhtul põlvitasin ühes tema-ga palves. Kuulda Georgi palumas, see oli midagi! Ajajooksul hakkasin märkama, kuidas ta elu muutus.

„Georg,“ küsisin temalt ühel päeval, „kui sa nüüd sured, kuhu sa siis lähed?“

„Oh,“ vastas ta, „minu ihu maetakse maasse, äga mu hing (ja ta näitas sõrmega taeva poole) läheb sinna üles!“

Laula südamest Jumalale kiitust!

1.

1. Puhastuse allikale ruttan ma, Talle veri peseb patust puhtaks ka. Pestes Talle verega, Hirmsad patud kaovad ka. Puhastuse allikale ruttan ma.

..: Tahad tulla kaasa ka ..:
Tulla ka, tulla ka? Ma soovin, et sa tuled kaasa ka.

2. Hüüda tahan: „Issand Jeesus, päästa mind!“ Palun, kustuta ka minu rasked süüd, Kustuta mu rasked süüd, Mis siin vaevarand mind nüüd, Sest ma hüüan: „Issand Jeesus, päästa mind!“

3. Tahan tunnustada tema armu-ööst, Ta mind välja toonud patu- surmaööst, Patu pimeduse ööst, põrgu- võrvi võimusest, Ja ma tunnistan nüüd tema armuööst.

4. Ja kui viimaks jõuan taevalinna ma, Kus nii palju hiilgust, sa otsa- ta, Rõõmu, õnne lõpmata, Sinna teosti igatsen; Jumal, juhata mind taevalinna sa!

2.

1. Minu vaimust nähku kõik Su ristiku- nüüd. Muuda mind täiesti, Puhataks kui kastepäril. Su tuli pu- hastab, Saada Sa minu päale tuld!

Kui väsin lipu all, Ei paista ükski täht, Saada mul Oma tuld. Siis jälle võideldes Mu hing käib valguks Ja lipu tõstan kõrgele.

2. Minu vaimu proovi Sa Nüüd oma verega. Saada tuld! Ueüks loo, Puhata- maks kui laineid mind, Su teenistusse ma täiesti ohverdan ennast.

3. Sinu tunnustajale, Kes jätsid elu kord, Punuti Valtpärj, Püüv nende päästmise, Sest tuli langedes Valgus- ta hiilges pimedust.

4. Murrab surm mind, näidaku Su tuli mulle teed. Valgusta õudset teed Eile jõe, kui väsinult Ma lähen kodus- se, Mitte Sa mulle valmistand.

3.

1. Üle sügava oru, pimedada, Sinu tee viib taevasse; Sind on hädakoht kinni haaranud, Oled meeleheitel käes.

Looda Jumalal!, ta on ligi, Üle kõige vee ta sind kannab. Isa käte jõud ei sind peta, Auline kindel usk!

2. Palju hingi läind, laulud vaiku- nud, Paljud õudseks teind su tee. Nu- tupidarais lootus kadunud, Nõnda kits- tas tee sul näis.

3. Kui sa loodad, hing, kõik läheb hästi sul, Kuigi pime õõ näis piib. Selge koidutäht särab auline, Kaebus muutub laulaks sul.

4.

1. Oled rõõms, rahul hing, Lau'a siis, laula siis, Nii kui lind, kes mure- ta; Lau'a südamest. Kui ta Vaim sind puuotab, Rutta siis, ta tahtmist tee; Tööta, palu hooisasti, Lau'a südamest.

Laul, mis tuleb südamest, Kurbi hingi rõõmsaks teeb; Jumal ise õnnistab Laule südamest.

2. Kui sa näed, mis Jeesus teind, Lau'a siis, laula siis! Kiites täna Ju- malat, Lau'a südamest: Kuis ta käi- nud lainele, Surru haust äratas, Elu andis meile eest; Lau'a südamest!

3. Oled mures, väsinud, Lau'a siis, laula siis! Rõõmsaks teeb see sind ja mind, Lau'a südamest! Ingid laulvad troomi ees, Ausust andvad Jumalal! — Laulad sina kaasa ka? Lau'a sūda- mem!

5.

1. Nüüd läki vaimus Kolgatal, Kus Jeesus kannatas, Ta suri süäl kui ohv- ritall, Kui Ta meid lunastas.

Jeesus suri mu eest, Jeesus suri su eest, Maailma õnnistegija On surnud meile eest.

1.000.000 inimhinge
Evangeline Booth üles kutsunud
päästetud?

„MAAILM JUMALALE“ sõjakäigus
võita 1936. a. jooksul, on kindral
Päästearmeed. On sinu hing juba
päästetud?

2. Hing, mõtle järel südamest, Kui kallis oled sa, Et Jumala poeg sinu eest On pidand surema.

3. Oh võtke vastu armu nüüd, Mis meile pakub Ta. Ta annab andeks meid süüd, Meid peseb verega.

4. Ah, kiitus olgu Jumalal! Ta suure armu eest, Kes halastanud meie pääl, Meid päästnud needmisest.

6.

1. Siis kui armastus meil ristist rää- gib Ja päike taevast naeratab, Mingem Soodomast, ta rõõmsaallist, Alanduses Isa ette langemeg, Et palves valmis- taksid end, Sa langend sugu, kohtu- päev on ligi. Sest risti alla patud vii, Kõll varsti kuulud sarvehäält.

Kus on su kuub, sa Jeesu pruut? Kus on su usk, kus armus- tus on jäänud? Kus on su lootus, võidujooks, Sest valva! — Jeesus tuleb pea.

2. Xra looda ainult enda pääle, Me lootus — varsti hukkub see, Kui meil kumardada ebajumal — Igavene kalju seisab tormides. Ei uhkus ega inimvõim Sind orjakkest ei või vabas- tada. Sest Jeesu veri meie võit, Me ainus varjupaik ta rist.

3. Aita meid, oh Jeesus, valmis olla Ja jääda ikka ustavaks; Meie pilk on koidutähe poole, Usaldades sinu kind- lalt tõotust. Oh Jeesus Kristus, kind- lasti, Sa oma karjale tood taevaringi. Meid võta oma rahusse, Kui lõppenud siin meie matk.

7.

1. Me laulud ja me motto On hinge päästmise, See laia ilma pääl On kuulda igal pool, Et Jeesus kutsub patuseid, Nii piibel ütleb meil, Ta lu- mi väikeks peseb neid ja armsalt kut- sub kõik.

Edasi julgelt kõik, Nüüd hingi otsime, Maailmast patuseid Ta juurde kutsume, Rikkad, austed ja vaesed, alatud, Jeesus onud kõiki teid ja puhtaks patust teeb.

2. Ehk maailm meile vastu, See meid ei kohuta, Sest Jeesus käib me eel ja aitab võidelda. Kui tule müür me ümber on, Ta kaitseb omaokseid, Me kuulutame päästmisest Neil!, kes on langenud.

3. Siis läeme julgelt sõtta Me kogu ilma eest, Ja Jeesu veres ka nüüd rõõmsalt hüüame! Siis julgelt sõtta läheme, Ehk ise nõrgad me. Kui arm- astame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

8.

1. Me päästesõdurid, Kes rõõmsast võitleme, Me päralt ikka võit Ehk ootame. Meil mõök ja kilp on käes, Nii lähme edasi, Ja võitlus- vaimu väes Ei kokku tagasi.

Meil võitev Jumal, meil võitev Jumal, Kui vihast vaenlast rün- dame, Me peame võitma, me pea- me võitma, Sest Issandas kõik sõdime. Jah halleluja, jah halle- uja.

luuja, On äge võitlus kaunis ka, See saab kord palka, see saab kord palka, kes ustavalt jääb võitlema.

2. Me päästesõdurid, Kes vahvalt võitluses, Meil kostab lauluisd, Et ainult Jeesuses Arg omab julguse Ja nõrk saab jõudu veel. Me vaenlast ründame, Siis võit meid ootab eel.

KOORD.

Eluallik voolab, vabalt armust vooli, Jah eluallik veel voolab — Au kiitus Jumalal!

Nüüd ma tulen Päästa juurde oma patukoomaga, Tulen, tulen just nüüd, Nüüd ma tulen Päästa juurde kallist rahu paluma; Tulen, tulen just nüüd. ..: Anna mu! suurem, Anna mu! kõrgem, Anna mu! täielik usk Su pääl! ..:

..: Oru sees, süäl on valgus ..: Oru sees süäl on valgus mu ees. Ühtegi ei karda ma, sest mu Jeesus minuga. Oru sees, süäl on valgus mu ees.

..: Kaa mullegi! ..: on vaja auist päästmiseks mullegi.

Jah usn nüüd! Jah, kindlalt tean, Et Jeesus surud mu eest, Et Tema and- is surma end, Et päästa patust mind.

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Pibliktestikid novembris.

Eves.

E. 16. 2:13—20	T. 17. 3: 1—13
P. 1. 1: 1—14	K. 18. 4: 1—18
E. 2. 1:15—23	N. 19. 5: 1—13
T. 3. 2: 1—10	R. 20. 5:14—28
K. 4. 2:11—22	

2. Tessal.

N. 5. 3: 1—7	L. 21. 1: 1—12
R. 6. 3: 8—21	P. 22. 2: 1—17
L. 7. 4: 1—16	E. 23. 3: 1—18

Taav. I.

P. 8. 4:17—32	T. 24. 9:5: 1—11
E. 9. 5: 1—10	K. 25. 9:6: 1—13
T. 10. 5:11—21	N. 26. 9:7: 1—12
K. 11. 5:22—33	R. 27. 9:8: 1—9
N. 12. 6: 1—10	L. 28. 9:9: 1—9
R. 13. 6:11—24	

1. Tessal.

L. 14. 1: 1—10	P. 29. 10:1: 1—8
P. 15. 2: 1—12	E. 30. 10:2:16-28

Nädala palveained.

Nov. 1. Kõik korpusekadetid ja kan- didaadid.

Nov. 8. Kesk-Ameerika ja Lääne- India.

Nov. 15. Laialipillatud meresaad. Nov. 22. Päästearmee haiglad.

Nov. 29. Ida-, Lääne- ja Põhja- Aafrika.

„Sõjahüüü“ võitlejate nimestik.

Nr. 87 — oktoober 1936.

Kapt. S. Muusekant 47, kapt. J. Matveus 35.

Ltn. A. Höbelaid 80, leitn. J. Padar 52, kapt. K. Nurmela 35, kapten V. Muul 125, sõdur M. Rosenberg 80, envoy L. Bakul 40, seers. F. Lee- mann 35, seers. L. Rattik 30, muus. G. Tealane 30, sekr. J. Kanter 25.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuns. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumisaeg: 30. oktoobril 1936. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.

Väljaandja: Päästearmee.

RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

Rünnak „Maailm Jumalale!“

Viiimased kolm hingi pääletungis.

Kõik korpused võtavad osa järgmisest tegevusest:

2.—7. nov. Erilise noorte külastamine ühes lastekoos- olekutega. Koosolekud nagu on kohapääl korralda- tud.

Pühap., 8. nov. Noorsoo pühapäev. Noorsoo rühmade liik- med võtavad osa.

9.—15. nov. Eriline „Sõjahüüü“ nädal. Ohvitserid ja sõ- durid teevad pingutusi lehe müügiaruvi tõstmiseks ja uute müüjate kindlustamiseks.

Pühap., 15. nov. Kümme tundi evangeliumi tunda.

Kl. 7.30—8.30 homm. Palve.

„ 10.00—1.00 p. Palve ja pühitusus.

„ 3.00—6.00 õht. Kiitus ja tunnustus.

„ 7.00—10.00 õht. Päästmiskoosolek.

Pühap., 22. nov. „UNUSTAME KÕIK! OLEME SÕBRAD!“ Sõpruse uuendamise pühapäev.

Pühap., 29. nov. Uute allohvitseride ametisse seadmine.

Pühap., 6. det. KORPUSEKADETTIDE PÜHAPÄEV.

ÄRGE UNUSTAGE! Palvekoosolekud iga pühapäev kell 7.30 homm.